

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Oulíkové a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **Q. T. V.**, narozený dne X,
státní příslušník V. s. r.,
bytem X,

zastoupen advokátem JUDr. Janem Jiříčkem,
se sídlem Legionářů 2b, Praha,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2020, č. j. MV-179391-10/SO-2019,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 11. 2019, č. j. OAM-7762-19/TP-2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 dle čl. II odst. 1 zákona č. 176/2019 Sb. (dále je „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta jeho žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 téhož zákona.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce předně obecně namítá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce má za to, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, čímž porušily § 3 správního řádu. Žalovaný aproboval nezákonnost prvostupňového rozhodnutí v rozporu s § 2 a § 90 odst. 5 správního řádu a § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítl, že správní orgán I. stupně neměl vycházet z částky nejvyšších normativních nákladů na ubytování dle § 26 odst. 1 písm. a) zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), ve spojení s nařízením vlády č. 395/2015 Sb., ale z doložených dokladů prokazujících skutečné náklady na ubytování (výpisů z bankovního účtu u České spořitelny H. T. T. V. za období 1. 1. 2019 až 31. 3. 2019 a 1. 4. 2019 až 30. 6. 2019 a transakční historie za červenec, srpen a září 2019). Na těchto listinách byly vyznačeny částky hrazené na spotřebu elektrické energie a za společnou dodávku vodného a stočného, z čehož plyne, že sloužily k prokázání nákladů na ubytování. Pokud orgán I. stupně nepovažoval předložené doklady dostatečné, měl žalobce vyzvat k upřesnění. Žalovaná k odvolací námitce pouze uvedla, že toto nelze považovat za věrohodné prokázání nákladů na bydlení, nikterak však nereagovala na námitku, že správní orgán I. stupně měl žalobci pomoci tyto nedostatky odstranit dle § 37 odst. 5 správního řádu.
4. Žalobce též nesouhlasí s postupem žalované, která nezohlednila doklady předložené žalobcem s odkazem na § 87 odst. 4 správního řádu [pozn. soudu – patrně míněn § 82 odst. 4 správního řádu], neboť dle žalobce nejde o nové skutečnosti ani návrh na provedení nových důkazů. Podstatou tvrzení žalobce byla skutečnost, že má dostatek prostředků k tomu, aby byl schopen pobývat na území České republiky, aniž by byl zátěží pro sociální, zdravotní či jiný záchranný veřejný systém. Tato skutečnost byla dle názoru žalobce zjevná již z dokladů doložených správnímu orgánu I. stupně. Doklady doložené s odvoláním pouze upřesňují již uplatněná tvrzení a důkazy. Nelze klást k tíži žalobce, že doklady nepředložil v řízení před správním orgánem I. stupně, neboť správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s § 37 odst. 3 správního řádu. Pokud by správní orgán postupoval dle § 9 odst. 2 správního řádu, mohl si tvrzené skutečnosti sám ověřit, čímž by naplnil § 3 správního řádu. Dispoziční zásada nemůže učinit neúčinnými ustanovení § 3, § 9 a § 37 správního řádu. Žalobce vytýká správním orgánům, že postupují formalisticky, neboť vyžadují množství listin, které vydávají jiné orgány a které si měl správní orgán I. stupně sám obstarat v souladu s principem dobré správy. Tím s odkazem na dispoziční zásadu přenáší vlastní povinnosti stanovené správním řádem na žalobce. Žalobce má za to, že jde o šikanózní postup, jehož cílem je odradit žalobce od dalšího pobytu v České republice. Dle názoru žalobce je zde souvislost s dalšími postupy správnímu orgánu I. stupně, jejichž cílem je omezit migraci z Vietnamské socialistické republiky. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54, týkající se usnesení Vlády České republiky ze dne 18. 7. 2018 č. 474 k Imigraci do České republiky z Vietnamu.
5. Žalobce tvrdí, že správnímu orgánu I. stupně poskytl dostatek dokladů k naplnění formálních požadavků zákona o pobytu cizinců a jeho účelu. Prokázal, že má dostatek prostředků k tomu, aby byl schopen pobývat na území České republiky, aniž by byl zátěží pro sociální, zdravotní či jiný záchranný veřejný systém. Žalovaná měla ke dni svého

rozhodnutí veškeré podklady, aby mohla rozhodnout v jeho zájmu. Neexistuje veřejný zájem na tom, aby žalobce musel opustit Českou republiku, když všechny zákonné povinnosti splnil. Nadto na území České republiky pobývá jeho syn, který je občanem České republiky. Soud by měl přihlídnout též k pandemii COVID-19. K argumentu žalované, že žalobci pouze nebylo uděleno nejvyšší pobytové oprávnění a může žádat o povolení k dlouhodobému pobytu, dodal, že vzhledem k celosvětovým opatřením by bylo pro žalobce nesmírně složité vrátit se do Vietnamské socialistické republiky. Zastupitelský úřad v Hanoji nové žádosti nepřijímá a neexistují indicie, že by tomu v dohledné době mělo být jinak. I pokud by zastupitelský úřad začal žádosti opět přijímat, není zaručeno, že bude žalobci umožněno žádost podat. K tomu poukázal na problémy se systémem objednávání. Napadené rozhodnutí by tedy pro žalobce mělo stejný účinek jako mnohaletého zákazu pobytu.

6. Ve vyjádření žalovaná uvedla, že trvá na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí. Námitky žalobce považuje za nedůvodné a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobní body se neliší od námitek, jež žalobce vnesl proti prvostupňovému rozhodnutí a žalobce nepřináší žádnou novou argumentaci.
7. Soudem ustanovený opatrovník na výzvu soudu sdělil, že syn žalobce F. M. nebude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Uvedl, že věc projednal s nezletilým i jeho pěstounem. Nezletilý F. M. otce prakticky nezná, od 1. třídy byl v dětském domově a za tu dobu otce ani jednou neviděl. Od června 2018 žije nezletilý u pěstouna, a to na základě usnesení o předběžném opatření Okresního soudu v Liberci ze dne 20. 6. 2018, č. j. 9 P 102/2015-151, a rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 30. 4. 2019, č. j. 41 P 4/2019-203. Za dobu, kdy žije syn žalobce u pěstouna, se s žalobcem setkal pouze jednou na jaře 2019, a to z iniciativy pěstouna a nezletilého F., který chtěl otce poznat. Od té doby se vzájemně nekontaktovali.

III. Splnění procesních podmínek

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje i všechny ostatní formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud o věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

IV. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Ze správního spisu plyne, že žalobce zastoupený právním zástupcem podal dne 29. 5. 2019 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky po pěti letech pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců. Dle připojeného výpisu z živnostenského měl žalobce s identifikačním číslem osoby 60212462 platné živnostenské oprávnění pro předmět podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, obory činností velkoobchod a maloobchod, skladování, balení zboží, manipulace s nákladem a technické činnosti v dopravě a zasilatelství a zastupování v celním řízení, vše ode dne 18. 1. 2019. Dále měl od téhož dne platné živnostenské oprávnění pro předmět podnikání prodej kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin. Dále žalobce připojil k žádosti potvrzení Celního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 25. 4. 2019,

č. j. 167594/2019-610000-41, podle něhož žalobce neměl evidovány žádné nedoplatky u orgánů Celní správy České republiky. Podle potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) Praha-východ ze dne 23. 4. 2019, č. j. 42010/210/8002/SA/470/19, žalobce neměl k tomuto datu nedoplatky na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Žalobce dále doložil osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky a kopii cestovního dokladu.

10. K žádosti byly dále přiloženy doklady týkající se osob H. T. T. V. a Q. C. L.. Ve vztahu k H. T. T. V. byl k žádosti přiložen platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2018 se základem daně 250 038 Kč, vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění od Všeobecné zdravotní pojišťovny ze dne 25. 4. 2019, potvrzení Všeobecné zdravotní pojišťovny o neexistenci splatných nedoplatků pojistného a penále na veřejném zdravotním pojištění ze dne 24. 4. 2019 a potvrzení Celního úřadu pro Středočeský kraj a Finančního úřadu pro Středočeský kraj o neexistenci nedoplatků. Ve vztahu k Q. C. L. byl přiložen platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 2018, vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění, vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2018, potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků, potvrzení Všeobecné zdravotní pojišťovny o neexistenci splatných nedoplatků na pojistném na veřejné zdravotní pojištění a penále a potvrzení Celního úřadu pro Středočeský kraj o neexistenci nedoplatků.
11. Opatřením ze dne 19. 6. 2019 č. j. OAM-7762-9/TP-2019 (dále jen „první výzva“) orgán I. stupně žalobce upozornil, že nepředložil doklad o zajištění ubytování, a poučil ho, jak lze tuto skutečnost prokázat. Pokud jde o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, poučil žalobce o tom, co se rozumí dokladem o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, kdo jsou společně posuzované osoby, co tvoří skutečné náklady na bydlení, jaké jsou nejvyšší normativní náklady na bydlení, jakou minimální výši úhrnného měsíčního příjmu je cizinec povinen prokázat a jakým způsobem je možné prokázat jednotlivé druhy příjmu. Poučil žalobce, že podnikatel dokládá ověřenou kopii platného platebního výměru na daň z příjmů za předchozí zdaňovací období a doklad z OSSZ o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti za příslušné zdaňovací období. Je-li účasten na veřejném zdravotním pojištění, předloží i doklad o výši zaplaceného pojistného na všeobecné zdravotní pojištění. Správní orgán I. stupně popsal způsob výpočtu úhrnného měsíčního příjmu a uvedl, že od daňového základu se odečte vyměřená daň, výše plateb pojistného na sociální zabezpečení včetně penále a výše záloh na veřejné zdravotní pojištění. Výsledek se vydělí počtem měsíců za zdaňovací období. Pokud jde o prokázání příjmů z podnikání, jichž bylo dosaženo v tomto roce (například u začínajícího podnikatele), lze úhrnný měsíční příjem prokázat mimořádnou účetní závěrkou. Pokud se na cizince nevztahuje povinnost sestavovat účetní závěrku, lze úhrnný měsíční příjem prokázat předložením daňové evidence, kterou má podnikatel vést podle § 7b zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a to alespoň v rozsahu informace o příjmech a výdajích. Uplatňuje-li výdaje paušální částkou dle § 7 odst. 7 zákona o daních z příjmů, lze předložit záznam o příjmech dle § 7 odst. 8 téhož zákona. K účetní závěrce je třeba doložit ještě výpis z účtu vedeného na jméno cizince alespoň za období posledních šesti měsíců, ze kterého bude patrná stálost a pravidelnost příjmu. Současně je třeba doložit doklad o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a doklad o výši zaplaceného pojistného na všeobecné zdravotní pojištění. Orgán I. stupně uvedl, že dle zjištění správního orgánu na

území České republiky nepobývá osoba, kterou by podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění do 31. 3. 2020 (dále jen „zákon o životním a existenčním minimu“) bylo možné považovat za osobu společně posuzovanou. Žalobce byl vyzván, aby správnímu orgánu I. stupně sdělil, pokud taková osoba existuje. Předložené doklady týkající se jiných osob orgán I. stupně neakceptoval, neboť nejde o osoby společně posuzované. Současně upozornil žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2018, č. j. 10 A 46/2016-39, podle něhož nelze vzhledem k účelu zákonného požadavku na doložení dostatečného příjmu, jímž je ověřit, že cizinec si je sám schopen zajistit dostatečné prostředky na živobytí, zcela odhlížet od příjmu žadatele z důvodu dostatečného nedoložení jeho výše a výpočet provést pouze s doloženým příjmem společně posuzované osoby. Správní orgán I. stupně žalobce vyzval, aby předložil doklad o svém příjmu nebo o příjmu s ním společně posuzovaných osob, pokud existují, z něhož by vyplýval měsíční příjem, a to předložením některého z dokladů uvedených ve výzvě nebo ve formě, ze které by byla patrná a prokazatelná výše příjmu, jeho stálost a pravidelnost. Současně byl poučen o tom, že může prokázat částku skutečných odůvodněných nákladů na bydlení.

12. Žalobce dne 28. 6. 2019 doložil doklad o zajištění ubytování poskytnuté ubytovatelem Q. C. L. na dobu bez omezení na adrese X, ze dne 1. 6. 2019 a nájemní smlouvu ze dne 1. 1. 2018 o nájmu části nemovitosti v ulici X. Nájemní smlouva byla uzavřena na dobu pobytu žalobce na území České republiky s měsíčním nájemným a náklady ve výši 4 000 Kč. Dále žalobce předložil potvrzení Finančního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 20. 6. 2019, podle něhož nemá daňové nedoplatky, přehled příjmů a výdajů k IČO 60212462 ke dni 18. 6. 2019 za rok 2019 s uvedením (pouze) celkových příjmů z podnikání ve výši 550 238 Kč a celkových výdajů z podnikání ve výši 440 003 Kč. Stejně údaje byly uvedeny v listině označené jako podklady pro daňové přiznání za rok 2019 ze dne 18. 6. 2019 s tím, že základ daně činí 110 235 Kč a vypočtená daň 16 530 Kč. Žalobce předložil také potvrzení OSSZ ze dne 17. 6. 2019, podle něhož žalobce vykonávající činnost jako osoba samostatně výdělečně činná od 1. 1. 2010 neměl k tomuto dni splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, a přehled pohledávek OSSZ Praha-západ ke dni 17. 6. 2019, podle kterého žalobce v roce 2019 platil zálohy na pojistné na důchodové pojištění ve výši 2 388 Kč. Žalobce rovněž předložil potvrzení o stavu nedoplatek na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, přehled pohledávek OSSZ Praha-západ a vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění týkající se Q. C. L..
13. Dne 18. 7. 2019 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení o změně, podle něhož měl žalobce nově bydliště na adrese X. K tomu předložil doklad o zajištění ubytování ze dne 1. 7. 2019, z něhož vyplývá, že ubytovatelé Q. C. L. a H. T. T. V. jakožto vlastníci nemovitosti poskytují žalobci ubytování na dobu bez omezení. Jejich vlastnické právo bylo doloženo informací o pozemku p. č. st. 594, jehož součástí je rodinný dům č. p. 483.
14. Výzvou ze dne 1. 8. 2019 (dále jen „druhá výzva“) orgán I. stupně vyzval žalobce, aby předložil doklady o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území České republiky. Ve druhé výzvě bylo zopakováno obecné poučení uvedené již v první výzvě a vypočteny listiny, které žalobce dosud předložil. K případu žalobce správní orgán I. stupně konstatoval, že podle nových zjištění je třeba za společně posuzované osoby považovat H. T. T. V., M. T. T. V. a Q. C. L., kteří s ním užívají nemovitost na adrese hlášeného

pobytu. To neplatí, pokud žalobce prokáže, že spolu trvale nežijí a společně neuhrazují náklady na své potřeby. Žalobce byl vyzván, aby předložil doklad z OSSZ o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti H. T. T. V. za rok 2018, který nebyl dosud doložen, neboť bez něho nelze stanovit výši čistého příjmu. Dále byl žalobce s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 A 46/2016-39 vyzván, aby předložil další doklady o svém příjmu nebo příjmu společně posuzovaných osob, z nichž bude patrná jeho výše, stálost a pravidelnost. K tomu správní orgán I. stupně na tomto místě zopakoval, že žalobce může příjmy z podnikání za rok 2019 prokázat mimořádnou účetní závěrkou, a zdůraznil, že k účetní závěrce je třeba doložit výpis z bankovního účtu na jeho jméno za období alespoň posledních 6 měsíců, ze kterého bude patrná stálost a pravidelnost příjmu z podnikání. Tím by bylo prokázáno, že žalobce přijímá platby z podnikání za rok 2019, které někomu fakturuje. Zároveň je třeba doložit doklad z OSSZ o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti za příslušné účetní období. Současně byl žalobce opět upozorněn na možnost prokázat částku skutečných odůvodněných nákladů na bydlení žalobce a společně posuzovaných osob.

15. Podáním ze dne 9. 8. 2019 žalobce požádal o prodloužení lhůty o 30 dnů z důvodu prodlev na straně finančního úřadu a OSSZ. Dne 12. 8. 2019 vydal orgán I. stupně usnesení, kterým žalobci určil lhůtu k odstranění vad žádosti do dne 12. 9. 2019.
16. Dne 11. 9. 2019 žalobce předložil výpis z bankovního účtu vedeného na majitele H. T. T. V. za období od 1. 1. 2019 do 31. 3. 2019 a od 1. 4. 2019 do 30. 6. 2019. Na jednom z nich je ke dvěma odchozím platbám ručně vepsána poznámka „elektřina“ a „voda“. Dále žalobce předložil výtisk transakční historie za červenec až září 2019 bez uvedení, kdo listinu vydal a co má prokázat. Na listině je doplněno, že „Výtisk transakční historie neslouží jako náhrada výpisu z účtu.“
17. Dne 25. 9. 2019 vyzval správní orgán I. stupně žalobce dle § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.
18. Dne 8. 11. 2019 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítnuta, neboť žalobce nepředložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že dle nové potvrzení o zajištění ubytování byli společně posuzovanými osobami Q. C. L., H. T. T. V. a nezletilá M. T. T. V. a částka životního minima určená dle zákona o životním a existenčním minimu tedy činila 11 250 Kč. Jelikož žalobce nedoložil žádné doklady prokazující náklady za plyn, elektřinu, vodné, stočné, apod., byly náklady na ubytování určeny částkou normativních nákladů na ubytování pro čtyři osoby ve výši 11 268 Kč. Žalobce byl tedy povinen doložit minimální úhrnný měsíční příjem ve výši 22 518 Kč. Co se týče příjmu Q. C. L., od daňového základu ve výši 154 000 Kč byla odečtena vyměřená daň ve výši 0 Kč, platby pojistného na sociálním zabezpečení ve výši 26 286 Kč a výše záloh na veřejném zdravotním pojištění ve výši 24 288 Kč. Jeho měsíční příjem tedy činil 8 619 Kč. Co se týče příjmů H. T. T. V., přestože byl k žádosti předložen platební výměr, podle něhož činil daňový základ 250 038 Kč a daň 0 Kč, žalobce nedoložil doklad vydaný OSSZ prokazující platby pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti, a správní orgán I. stupně tak nemohl zjistit čistý měsíční příjem. Pokud jde o příjmy žalobce, žalobce doložil potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků, přehled příjmů a výdajů ze dne 18. 6. 2019, podklady pro daňové přiznání ze dne 18. 6. 2019 a přehled pohledávek OSSZ k 17. 6. 2019.

Orgán I. stupně tak vycházel z toho, že žalobce je začínajícím podnikatelem, což potvrzuje výpis z živnostenského rejstříku. Pro výpočet příjmu začínajícího podnikatele je třeba doložit doklady o příjmu za příslušné zdaňovací období, konkrétně mimořádnou účetní závěrku s výpisem z bankovního účtu na jméno žalobce za období alespoň posledních 6 měsíců, jímž by bylo prokázáno, že žalobce přijímá platby z podnikání za rok 2019. Současně je třeba doložit doklad z OSSZ o výši zaplaceného pojistného na sociálním zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti za příslušné zdaňovací období. Správní orgán I. stupně uzavřel, že žalobce svůj čistý příjem neprokázal. Dále uvedl, že s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 A 46/2016-39 po žalobci požadoval doložit vlastní příjem. Vzhledem k tomu, že jej neprokázal, neakceptoval příjem Q. C. L. a H. T. T. V.. Konstatoval, že z doložených dokladů o zajištění prostředků na území vyplývá průměrný měsíční příjem žalobce ve výši 0 Kč. Uvedl, že dne 1. 9. 2019 vyzval žalobce k odstranění vad dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu a poučil ho, jak má náležitosti doložit tak, aby byly zákonné náležitosti splněny, včetně možných způsobů, jimiž může příjmy prokázat začínající podnikatel. Poučil jej, že příjem je třeba prokázat způsobem, z něhož bude zřejmá stálost a pravidelnost tohoto příjmu. Žalobce poté v prodloužené lhůtě doložil pouze výpisy z účtu a přehled transakcí, u něhož bylo uvedeno, že neslouží jako náhrada výpisu z účtu. Jelikož výpisy z účtu nebyly vedeny na jméno žalobce, nebyly akceptovány. Jiné doklady žalobce nedoložil. Nebyl tak prokázán pravidelný příjem žalobce, jehož výše by byla shodná nebo vyšší než součet částek životních minim žalobce a společně posuzovaných osob a částky odpovídající normativním nákladům na bydlení. Správní orgán I. stupně žádost zamítl dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce přes opakované výzvy a poučení nepředložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, jak je vymezen v § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

19. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. V něm namítl, že prvostupňové rozhodnutí je věcně nesprávné, neodůvodněné, nepřiměřené a nezákonné. Dle žalobce jej správní orgán I. stupně nepoučil dle § 45 a § 4 správního řádu a nepostupoval v souladu s § 2 a § 3 správního řádu. Výzvy, jež mu byly doručeny, byly obecné a nekonkrétní. Správní orgán I. stupně podle žalobce také nesprávně zhodnotil předložené listiny, čímž zatížil prvostupňové rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce dne 11. 9. 2019 doložil výpis z bankovního účtu H. T. T. V., na němž byly vyznačeny částky hrazené na spotřebu elektrické energie a za společnou dodávku vodného a stočného. Správní orgán I. stupně měl tyto podklady využít k výpočtu skutečných nákladů na bydlení, nebo měl žalobce vyzvat k upřesnění žádosti. Dále uvedl, že k odvolání přiložil vyúčtování plateb pojistného na sociální zabezpečení H. T. T. V.. Dodal, že v nejbližší době předloží mimořádnou účetní závěrku, výpis z bankovního účtu na své jméno za období alespoň 6 posledních měsíců, ze kterého bude patrná stálost a pravidelnost příjmu z podnikání za rok 2019, a doklad o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti za příslušné zdaňovací období. K tomuto uvedl, že doklady nezvládl z vážných osobních důvodů předložit ve lhůtě stanovené správním orgánem. Dále namítl, že odkaz na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 A 46/2016- 39 není přiléhavý, neboť žalobce prokázal, že je začínající podnikatel a není výhradně odkázán na společně posuzované osoby. Žalobce si je schopen obstarat dostatek prostředků na živobytí, a splňuje tedy § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K odvolání přiložil vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2018 a 2019 na jméno Q. C. L., vyúčtování záloh

na pojistné na důchodové pojištění za rok 2018 a 2019 na jméno H. T. T. V. a přehled pohledávek OSSZ Praha-západ žalobce ke dni 4. 12. 2019.

20. V podání ze dne 18. 12. 2019 žalobce předložil listiny týkající se nákladů na bydlení. Doložen byl dopis od LAMA energy a.s. adresovaný Q. C. L. ze dne 27. 8. 2019, podle něhož Q. C. L. uzavřel dne 13. 5. 2019 smlouvu o sdružených službách dodávky zemního plynu č. 1010094848 s účinností ode dne 28. 8. 2019 s touto společností, která za něj ukončila smlouvu s předchozím dodavatelem. Dále žalobce předložil předpis záloh na dodávky zemního plynu pro odběrné místo X, k této smlouvě ze dne 27. 8. 2019, podle něhož měl Q. C. L. ode dne 15. 9. 2019 do 15. 9. 2020 hradit zálohy na dodávky zemního plynu ve výši 3 000 Kč měsíčně. Předložil také předpis záloh na dodávky elektřiny v témže odběrném místě ze dne 4. 9. 2019, podle něhož měla výše záloh činit ode dne 15. 10. 2019 do dne 15. 10. 2020 částku 2 200 Kč měsíčně. Dále doložil příjmový doklad č. P00100733 od obce D. B. ze dne 27. 3. 2019 o přijetí částky 2 900 Kč od V. S., X, s poznámkou „Rod. dům KO - V7“ a nepodepsaný text smlouvy o dodávce vody a odvádění odpadních vod č. 83022551/1 v odběrném místě X, podle něhož mělo být vodné a stočné poskytováno ještě před účinností smlouvy ode dne 28. 4. 2019 a výše zálohových plateb měla činit 3 566 Kč za čtvrtletí. Dle přehledu plánovaných zálohových plateb ze dne 15. 5. 2019 měl Q. C. L. ke dni 22. 5. 2019 zaplatit zálohu za období 1. 5. 2019 až 31. 5. 2019 ve výši 3 566 Kč a ke dni 15. 6. 2019 zálohu za období 1. 6. 2019 až 31. 8. 2019 v téže výši. Žalobce dále znovu předložil přehled pohledávek z OSSZ ke dni 4. 12. 2019, vyúčtování záloh na pojistné na důchodovém pojištění za rok 2018 a 2019 Q. C. L. a vyúčtování záloh na pojistném na důchodové pojištění za rok 2018 a 2019 H. T. T. V..
21. V podání datovaném 26. 1. 2020 žalobce vyjmenoval seznam příloh a předložil doklady týkající se žalobce, H. T. T. V. a Q. C. L.. Ve vztahu k žalobci bylo předloženo potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků od Finančního úřadu pro Středočeský kraj žalobce ze dne 31. 12. 2019, přehled celkových příjmů a výdajů za rok 2019 ke dni 16. 12. 2019, podklady pro daňové přiznání za rok 2019 ke dni 16. 12. 2019, v nichž byl uveden příjem z podnikání za rok 2019 ve výši 757 500 Kč, výdaje 507 400 Kč, základ daně 250 100 Kč, listinu označenou jako pokladní kniha za období ode dne 1. 1. 2019 do dne 31. 12. 2019 ke dni 16. 12. 2019, kde byla uvedena částka 507 400 Kč jako výdaj za nákup zboží ke dni 1. 2. 2019 dle dokladu 19HV00006 a přijatá částka 757 500 Kč ke dni 16. 12. 2019 za prodej zboží, doklad 19HP00005, potvrzení o neexistenci nedoplatků ke dni 18. 12. 2019 od OSSZ Praha-západ a potvrzení o neexistenci nedoplatků ke dni 13. 12. 2019 od Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 18. 12. 2019. Pokud jde o podklady týkající se H. T. T. V., byl znovu předložen platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 2018, potvrzení o neexistenci nedoplatků ke dni 17. 12. 2019 od OSSZ Praha-západ ze dne 18. 12. 2019, potvrzení o stavu nedoplatků na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti od OSSZ ze dne 18. 12. 2019, vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění za období od 9. 1. 2018 do 15. 12. 2019, potvrzení o stavu závazků od Všeobecné zdravotní pojišťovny ze dne 16. 12. 2019 a potvrzení o neexistenci nedoplatků Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 6. 1. 2020 ke dni 31. 12. 2019. Ve vztahu k příjmům Q. C. L. byl doložen platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2018, potvrzení Finančního úřadu pro Středočeský kraj o neexistenci daňových nedoplatků ze dne 2. 1. 2020 (ke dni 17. 12. 2019), vyúčtování pojistného na veřejném zdravotním pojištění za období od 9. 1. 2018 do 15. 12. 2019, potvrzení o stavu závazků od Všeobecné zdravotní pojišťovny ze dne 16. 12. 2019 a potvrzení o neexistenci nedoplatků Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 6. 1.

2020 (ke dni 31. 12. 2019). Žalobce dále předložil výpis z katastru nemovitostí, podle něhož jsou Q. C. L. a H. T. T. V. vlastníky nemovitosti, kde má žalobce zajištěno ubytování. Žalobce ve výčtu předložených dokladů uvedl, že předložil svůj platební výměr za zdaňovací období 2018, tento doklad však není součástí předložených příloh (pozn. soudu – tento doklad pravděpodobně zaměnil s platebním výměrem H. T. T. V. za zdaňovací období 2018, který naopak ve výčtu chybí).

22. Dne 28. 1. 2020 žalovaná vydala rozhodnutí, č. j. MV-179391-5/SO-2019, kterým zamítla odvolání žalobce a potvrdila prvoinstanční rozhodnutí. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím ministra vnitra ze dne 14. 2. 2020, č. j. MV-179391-8/SO-2019, ve zkráceném přezkumném řízení, neboť nemohlo zohlednit doplnění odvolání doručené téhož dne.
23. Dne 11. 3. 2020 bylo vydáno napadené rozhodnutí. V odůvodnění žalovaná podrobně shrnula průběh správního řízení. Uvedla, že dle § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území České republiky, za nějž se dle § 71 odst. 1 téhož zákona považuje doklad, jenž prokazuje, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně posuzovaných osob nebude nižší než součet částek životních minim a normativních nákladů na bydlení podle zvláštního právního předpisu nebo částky, jež cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných a odůvodněných nákladů na bydlení. Uvedla, že doklad o zajištění prostředků k pobytu na území je náležitostí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Žadatel je povinen prokázat, že jeho příjem splňuje určité minimální požadavky, na jejichž základě lze očekávat, že není a v budoucnu nebude závislý na pomoci ze systému sociálního zabezpečení, aby tento systém nezatěžoval. Požadavek stálého a pravidelného příjmu vyplývá též ze Směrnice Rady č. 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Žalobce byl nejprve povinen prokázat příjem ve výši alespoň 7 410 Kč. Na základě nového potvrzení o zajištění ubytování správní orgán I. stupně určil, že žalobce žije se třemi společně posuzovanými osobami, a je tedy povinen prokázat minimální úhrnný měsíční příjem ve výši 22 518 Kč. Při posuzování, zda žalobce a společně posuzované osoby tohoto příjmu dosáhnou, mohl správní orgán I. stupně vypočítat pouze čistý měsíční příjem Q. C. L. ve výši 8 619 Kč. Čistý měsíční příjem H. T. T. V. nebylo možné vypočítat, neboť žalobce nepředložil doklad prokazující výši plateb pojistného na sociální zabezpečení. Z žalobcem předložených dokladů vyplývá, že je začínajícím podnikatelem. Pro výpočet příjmu začínajícího podnikatele je nutno doložit doklady o příjmu z podnikání za rok 2019, a to konkrétně mimořádnou účetní závěrku sestavenou dle § 19 odst. 1 zákona o účetnictví, ke které je třeba doložit výpis z účtu na jméno podnikatele alespoň za období posledních 6 měsíců, ze kterého bude patrná stálost a pravidelnost příjmu z podnikání, a doklad z OSSZ o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti za zdaňovací období 2019. Žalobce ovšem takto svůj čistý příjem neprokázal.
24. K odvolací námitce žalobce, že poučení správního orgánu I. stupně bylo příliš obecné, žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně poučení ve vztahu k žalobci konkretizoval a informoval jej, jaké doklady doposud doložil, proč je neakceptuje, jak má žalobce vymezené vady žádosti odstranit a jaké doklady má doložit. Současně byl poučen o následcích neuposlechnutí výzvy. K námitce, podle níž správní orgán I. stupně nesprávně hodnotil listinu předloženou dne 11. 9. 2019 (výpis z bankovního účtu H. T. T. V.), v níž byly označeny částky určené k hrazení spotřeby elektrické energie a vodného a stočného,

s tím, že pokud doklad nepovažoval za dostatečný, měl žalobce vyzvat k upřesnění, žalovaná dodala, že tyto doklady neprokazují skutečné náklady na bydlení. Na jedné straně výpisu bylo ke dvěma odchovým platbám ručně dopsáno „elektřina“ a „voda“, což nelze považovat za věrohodně prokázané náklady na bydlení. Poukázala na to, že k výpisu o 12 stranách nebyl přiložen žádný průvodní dopis a až z odvolání je zřejmé, že měl sloužit k prokázání nákladů na bydlení. Žalobce v rozporu s § 52 správního řádu neoznačil důkazy na podporu svých tvrzení a neunesl důkazní břemeno. Žalovaná dále poukázala na dispoziční zásadu a zásadu koncentrace. K námitce, že žalobce předložil doklady prokazující, že je začínajícím podnikatelem a není výhradně odkázán na společně posuzované osoby, uvedla, že správní orgán I. stupně nezpochyboval, že žalobce je začínajícím podnikatelem, i ten je však povinen své příjmy prokázat, přičemž žalobce přes opakovanou výzvu, v níž mu bylo sděleno, jak konkrétně může příjmy doložit, žádné příjmy nedoložil. Žalovaná proto nesouhlasila s námitkou žalobce, že prokázal, že není výhradně odkázán na společně posuzované osoby. Skutečnost, že je začínající podnikatel, neznámá, že je jeho příjem dostatečný k prokázání prostředků k trvalému pobytu na území. Žalovaná rovněž poukázala na to, že žalobce žije na území České republiky od roku 2008, a musel tedy nějakými příjmy disponovat i před začátkem podnikání, po celou dobu řízení však žádné příjmy nedoložil.

25. Žalovaná konstatovala, že k dokladům předloženým v odvolacím řízení nemohla přihlížet dle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nešlo o doklady, které by nemohl žalobce uplatnit dříve. Dodala, že z dokladů doložených k odvolání je zřejmé, že byly pořízeny až po vydání napadeného rozhodnutí (je na nich uvedeno datum 4. 12. 2019). Doklady prokazující náklady na bydlení předložené dne 18. 12. 2019 též nelze považovat za novou skutečnost, neboť jsou na nich uvedena data 27. 8. 2019, 15. 5. 2019 a 4. 9. 2019, jsou tedy datovány značnou dobu před vydáním prvoinstančního rozhodnutí. Ani předložené přehledy předpisů a plateb na pojistné na důchodové pojištění nelze považovat za novou skutečnost, neboť byly pořízeny dne 4. 12. 2019. Listiny předložené dne 28. 1. 2020 (přiložené k podání ze dne 26. 1. 2020) nelze považovat za nové skutečnosti, neboť byly vystaveny až dne 16. 12. 2019 a později, tedy až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Dle žalované byla žalobci poskytnuta dostatečná lhůta k odstranění vad žádosti. Pokud uvedl, že některé doklady nemohl doložit z vážných osobních důvodů, toto své tvrzení nespecifikoval a nedoložil. Žalovaná proto doklady v souladu se zásadou koncentrace neakceptovala. Nevydání povolení k trvalému pobytu lze dle žalované považovat za přiměřené s ohledem na důvody, které vedly k zamítnutí žádosti. Žalovaný neuvedl žádný konkrétní důvod, pro který považuje dopady rozhodnutí za nepřiměřené. Pouhá skutečnost, že na území České republiky pobývá po dobu delší než 5 let a vytvořil si zde určité vazby, není důvodem pro zrušení prvostupňového rozhodnutí. Dodala, že rozhodnutí nestaví mezi žalobce a Českou republiku nepřekonatelnou bariéru. Žalobci pouze nebylo uděleno nejvyšší pobytové oprávnění z důvodu nesplnění všech zákonných podmínek. Žalobce může při splnění zákonných podmínek opětovně požádat o povolení k trvalému pobytu nebo o povolení k dlouhodobému pobytu.

V. Posouzení věci soudem

26. Podle § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (§ 71 odst. 1); to neplatí, jde-li o cizince, který žádá o povolení k trvalému pobytu podle §

67 nebo jde-li o cizince podle § 87, který žádá o povolení k trvalému pobytu po dosažení věku 18 let z důvodu podle § 66 odst. 1 písm. a); na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu cizince a společně s ním posuzovaných osob; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu s ním společně posuzované osoby, je povinen na požádání předložit též její prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.

27. Podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.
28. Podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66, může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.
29. Povinnost cizince věrohodně prokázat v rámci řízení o povolení k trvalému pobytu dostatečné, pravidelné a stálé příjmy odpovídá čl. 5 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, podle něhož členské státy požadují od státních příslušníků třetích zemí, aby prokázali, že pro potřeby vlastní a vyživovaných rodinných příslušníků mají stálé a pravidelné příjmy, které jsou dostatečné k zajištění jejich výživy a výživy jejich rodinných příslušníků, aniž by využívali systému sociální podpory dotčeného členského státu. Členské státy posoudí tyto příjmy z hlediska jejich povahy a pravidelnosti a před podáním žádosti o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta mohou přihlídnout k výši minimální mzdy a minimálního důchodu.
30. Primárním účelem uvedené povinnosti žadatele o povolení k trvalému pobytu je zajistit, aby cizinec disponoval dostatkem prostředků pro hrazení svého trvalého pobytu na území České republiky, a zamezit tomu, aby cizinec žádající o trvalý pobyt, resp. celá jeho rodina, byli předem zřejmou zátěží pro sociální systém České republiky [k tomu viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Azs 245/2014-

41, který se vztahuje k ustanovení § 42b odst. 1 písm. d), a rozsudek ze dne 21. 1. 2021, č. j. 1 Azs 483/2020-58]. Rozsah prostředků byl zákonem stanoven tak, aby umožnil bezproblémový pobyt cizince na území (viz důvodová zpráva k tomuto ustanovení zákona o pobytu cizinců).

31. Správní orgány jsou oprávněny zkoumat, zda cizinec, jenž se domáhá vydání povolení k trvalému pobytu, skutečně dosahuje pravidelné příjmy, v jaké výši a zda s těmito prostředky skutečně může nakládat. Pro posouzení dostatečné výše příjmů je rozhodující výše čistých příjmů, neboť částí příjmů, již odvádí na daň z příjmu či jiné povinné platby, cizinec disponovat nemůže. Tomu odpovídá i znění § 7 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu, podle něhož se pro účely zjištění započitatelného příjmu u osob ze samostatné výdělečné činnosti odpočítávají výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení, daň z příjmů, pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na veřejné zdravotní pojištění.
32. Při posuzování žádosti žalobce o trvalý pobyt podle § 68 zákona o pobytu cizinců je třeba vzít v úvahu, že se jedná o řízení o žádosti ve smyslu § 44 a následujících správního řádu, v němž je žadatel povinen tvrdit a prokázat rozhodující skutečnosti. Z konstantní judikatury plyne, že v případě řízení o žádosti je především na žadateli, aby vyvinul dostatečnou aktivitu pro kladné vyřízení žádosti. Naopak se v takovém řízení neuplatní zásada vyšetřovací, podle níž by bylo na správním orgánu, aby zjišťoval skutečný stav věci. Uvedené závěry dopadají také na oblast pobytu cizinců (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 10 Azs 226/2020-52). Není na správních orgánech, aby samy vyhledávaly skutečnosti svědčící ve prospěch žadatele a samy si vyžadovaly u jiných správních orgánů podklady, které je žadatel dle zákona o pobytu cizinců povinen doložit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2019, č. j. 1 Azs 278/2019-25, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 8. 2020, č. j. 30 A 18/2019-41). S ohledem na zásadu koncentrace řízení, která je zakotvena v § 82 odst. 4 správního řádu, je pak zásadně nutné relevantní skutečnosti tvrdit a označit (předložit) důkazy již v řízení před správním orgánem I. stupně (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018-57, ze dne 30. 3. 2020, č. j. 1 Azs 513/2019-34, ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Azs 234/2020-32, či ze dne 24. 3. 2021, č. j. 10 Azs 226/2020-52). Soud neshledal důvod se od výše uvedených východisek odchýlit.
33. Žalobce předně namítl, že se žalovaná nevypořádala s jeho odvolací námitkou, že pokud správní orgán I. stupně nepovažoval předložené doklady za dostatečné k prokázání skutečných nákladů na bydlení, měl mu pomoci nedostatky odstranit. Tento žalobní bod soud neshledal důvodným. Žalovaná uvedla, že žalobce byl ve výzvě správního orgánu I. stupně informován též o možnosti prokázat skutečné náklady na bydlení, přičemž ve výzvách správního orgánu I. stupně neshledala žádné pochybení. Poukázala na to, že žalobce předložil výpis z účtu paní H. T. T. V. bez jakéhokoli komentáře a teprve z odvolání bylo patrné, že měl sloužit k prokázání nákladů na bydlení. Z toho plyne, že žalovaná neshledala odvolací námitku důvodnou. Jestliže totiž dospěla k závěru, že z předložené listiny, k níž žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně nic neuvedl, nebylo zřejmé, že jí hodlá prokazovat skutečné náklady na bydlení, nemohl jej správní orgán I. stupně informovat o tom, že listinu hodnotil jako nedostatečnou k jejich prokázání a pomoci mu nedostatky odstranit. Současně žalovaná uvedla, že bylo povinností žalobce, aby označil důkazy na podporu svých tvrzení. Soud se ztotožňuje

s žalovanou, že žalobce, který byl v řízení od počátku právně zastoupen, byl dostatečně poučen o možnosti doložit skutečné náklady na bydlení i o tom, co se těmito náklady rozumí. Správní orgán I. stupně nebyl povinen jej opětovně poučovat v návaznosti na předložení výpisu z účtu bez konkrétního tvrzení o výši skutečných nákladů na bydlení, který zcela zjevně nebyl způsobilý prokázat celkové náklady na bydlení (z výpisu neplyne, komu byly platby zasílány, že jde o platby související s nemovitostí, v níž žalobce bydlí, za jaké období, ani že by mělo jít o veškeré náklady vynakládané na bydlení žalobcem a společně posuzovanými osobami). Lze dodat, že výpis z účtu není podáním, jehož vady by měl správní orgán odstraňovat postupem dle § 37 odst. 3 správního řádu. Nedoložení skutečných nákladů na bydlení pak není ani vadou žádosti o trvalý pobyt, neboť uvedení a doložení skutečných nákladů není nutnou náležitostí žádosti. Žalobce byl poučen o možnosti je prokázat a o tom, že jinak bude vycházeno z normativních nákladů na bydlení. Soud souhlasí s žalovaným, že dle § 82 odst. 4 správního řádu nebylo možné přihlídnout k listinám týkajícím se nákladů na bydlení předkládaným v řízení odvolacím, neboť jde o listiny dle data vzniklé před vydáním prvostupňového rozhodnutí, popřípadě typově takové, jejichž předložení bylo možné před vydáním prvostupňového rozhodnutí, a žalobce ani v žalobě neuvedl a nedoložil žádné relevantní důvody, které by mu v tom bránily.

34. Žalobce dále namítl, že žalovaná nezohlednila doklady předložené v odvolacím řízení, ačkoli nešlo o nové skutečnosti ani návrhy na provedení nových důkazů, neboť pouze „upřesňovaly“ tvrzení a důkazy uplatněné v řízení před správním orgánem I. stupně, kdy podstatou tvrzení žalobce byla skutečnost, že má dostatek prostředků, aby byl schopen pobývat na území České republiky, aniž by byl zátěží pro sociální, zdravotní či jiný záchranný veřejný systém, což dle žalobce bylo zjevné již z dokladů doložených správnímu orgánu I. stupně. S touto argumentací se soud neztotožňuje. Skutečnost, že jde o listiny, které mají dokládat zajištění dostatečných prostředků k trvalému pobytu na území, neznamená, že nejde o nové důkazy k doložení této skutečnosti ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, k nimž nelze přihlížet, jestliže mohly být uplatněny v řízení před správním orgánem I. stupně. Žalobce pak konkrétně netvrdí a nedokládá, že předložené listiny nemohl uplatnit dříve a z jakého důvodu. Jako příklad lze uvést doklad vydaný OSSZ prokazující platby pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti H. T. T. V. za rok 2018, který byl nezbytný, aby správní orgán I. stupně mohl vypočítat čistý měsíční příjem této společně posuzované osoby. Žalobce, ač byl ve druhé výzvě konkrétně upozorněn, že jej dosud nepředložil, a poučen o tom, že je třeba tak učinit, tento doklad předložil až v odvolacím řízení, přičemž neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které jej nepředložil dříve. Nelze přitom přehlédnout, že žalobce měl od doručení první výzvy právnímu zástupci, v níž byl informován o potřebě takový doklad za účelem zjištění čistého měsíčního předložit, více než čtyři měsíce, aby tak učinil, když k jeho žádosti byla lhůta stanovená v druhé výzvě prodloužena a žalobce o její další prodloužení nepožádal. Z hlediska aplikace § 82 odst. 4 správního řádu pak není určující, kdy daná listina vznikla, nýbrž kdy vzniknout mohla, pokud by o ni žalobce, resp. společně posuzovaná osoba požádali. Soud v této souvislosti připomíná, že míra precizace žalobních bodů předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel argumenty, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Soud se

neztotožňuje s žalobcem, že mu nelze klást k tíži, že doklady nepředložil v řízení před správním orgánem I. stupně, neboť ten postupoval v rozporu s § 37 odst. 3 správního řádu. Soud souhlasí se žalovanou, že správní orgán I. stupně dostal své poučovací povinnosti a že výzvy, v nichž byl žalobce poučen o vadách žádosti a o tom, jakým způsobem je může odstranit, lze považovat za dostatečné, a to tím spíše, že žalobce byl již v řízení před správním orgánem I. stupně zastoupen advokátem, jehož stavovskou právní povinností dle § 16 a násl. zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů je chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta, využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné. Je třeba připomenout, že bylo povinností žalobce předložit doklad o zajištění prostředků [§ 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců a § 7 zákona 100/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů], což odpovídá povaze řízení zahajovaného na žádost. Jak bylo výše uvedeno, v řízení o žádosti je především na žadateli, aby poskytl správnímu orgánu součinnost a vyvinul dostatečnou aktivitu pro kladné vyřízení žádosti. Není povinností správních orgánů, aby samy za žadatele o trvalý pobyt vyhledávaly skutečnosti svědčící v jeho prospěch a samy si vyžadovaly u jiných správních orgánů podklady, které byl žadatel dle zákona o pobytu cizinců povinen doložit. Nelze proto souhlasit s žalobcem, že správní orgány své povinnosti přenášely na žalobce. Pokud žalobce namítá, že postup správních orgánů byl v rozporu s § 9 odst. 2 správního řádu, takové ustanovení správní řád neobsahuje. Pakliže žalobce míní § 8 odst. 2 správního řádu, podle něhož správní orgány vzájemně spolupracují v zájmu dobré správy, z tohoto ustanovení nelze dovodit, že by měla být zákonná povinnost žalobce k žádosti o trvalý pobyt předložit doklad o zajištění prostředků přenesena na správní orgán. Lze poznamenat, že pokud žalobce uvádí, že si správní orgán I. stupně mohl „tvrzené skutečnosti“ ověřit, není zřejmé, jaká konkrétní tvrzení míní. Požadavek součinnosti žadatele, který byl náležitě poučen o tom, jaké informace a doklady je povinen doložit, nelze považovat za šikanózní ani za přepjatý formalismus, který by zakládal nezákonnost napadeného rozhodnutí, respektive měl být důvodem prolomení zásady koncentrace. Z výše uvedených důvodů se soud neztotožnil s námitkou žalobce, že správní orgány postupovaly formalisticky, pokud vyžadovaly listiny vydávané jinými orgány, které si měl správní orgán I. stupně opatřit a nepřenášet své povinnosti na žalobce.

35. Soud se rovněž neztotožnil s žalobcem, že již správnímu orgánu I. stupně dostatečně doložil, že má zajištěn dostatek prostředků k pobytu a že žalovaný měl dostatek podkladů, aby mohl žádosti vyhovět. Předně je třeba uvést, že žalobce ani v tomto směru neuvádí konkrétní argumentaci směřující proti závěrům prvostupňového a napadeného rozhodnutí a netvrdí ani, jakého pravidelného čistého měsíčního příjmu v roce 2019 dosahoval. Jak bylo již výše uvedeno, není úkolem soudu, aby za žalobce námitky domýšlel. Soud souhlasí se správními orgány, že žalobce nedoložil svůj pravidelný příjem z podnikání, ačkoli byl opakovaně poučen o tom, jakým způsobem může zejména doložit svůj příjem začínající podnikatel. Žalobce byl ve výzvách opakovaně upozorněn, že kromě mimořádné účetní závěrky či záznamů, které je podnikatel povinen vést dle zákona o daních příjmů, je třeba doložit faktický pravidelný příjem, což lze učinit předložením výpisu z účtu žalobce za dobu nejméně 6 měsíců, z něhož bude patrné, že žalobce v roce 2019 přijímal fakturované platby z podnikání. Žalobce však v průběhu řízení až do vydání napadeného rozhodnutí dne 11. 3. 2020 výpis ze svého účtu nepředložil, ačkoli v odvolání ze dne 5. 12. 2019 uvedl, že v nejbližší době doloží výpis z bankovního účtu na své jméno za období

alespoň 6 posledních měsíců, z něhož bude patrná stálost a pravidelnost jeho příjmu z podnikání za rok 2019, jakož i mimořádnou účetní závěrku. Žalobce pak ani jiným způsobem nedoložil pravidelnost svého příjmu. Žalobce přitom netvrdil, že by účtem nedisponoval. K tomu lze poznamenat, že v případě podnikatelů lze obecně předpokládat, že budou účtem disponovat, a je proto logické, že právě tuto standardní možnost prokázání příjmů správní orgán I. stupně uvedl. Žalobce nepředložil ani jiné srovnatelné důkazní prostředky k prokázání, že pravidelně účtuje a přijímá platby z podnikání (např. evidenci plateb v hotovosti). Žalobce přes poučení, jehož se mu dostalo, nepředložil ani mimořádnou účetní závěrku (byť v odvolání vyjádřil úmysl tak učinit) ani daňovou evidenci ve smyslu § 7b zákona o daních z příjmů, která by obsahovala údaje o jeho (jednotlivých) příjmech a výdajích, majetku a dlužích. Předložené listiny v řízení před orgánem I. stupně ani obdobné listiny k pozdějšímu datu předložené v odvolacím řízení, v nichž byl uveden v podstatě toliko v rovině tvrzení pouze údaj o celkových výdajích a příjmech, skutečný pravidelný příjem začínajícího podnikatele neprokazují, přičemž správní orgány si nemohly bez požadované součinnosti pravidelnost příjmů ověřit. Ačkoli je třeba korigovat odůvodnění správních orgánů, pokud jde o nemožnost vycházet z listin datovaných po vydání prvostupňového rozhodnutí, neboť žalovaná musí vycházet ze stavu ke dni svého rozhodnutí, tento nedostatek neměl vliv na zákonitost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce ve vztahu ke svým příjmům předložil pouze typově shodné listiny jako v řízení v I. stupni, které nebyly shledány dostatečnými k prokázání pravidelného příjmu [pokud jde o tzv. „pokladní knihu“, jde patrně opět pouze o uvedení celkových výdajů a celkových příjmů, jestliže žalobce ke dni 18. 6. 2019 uvedl celkové výdaje 440 003 Kč (a příjem 550 238 Kč), avšak dle údajů „podkladní knihy“ mělo být ke dni 1. 2. 2019 vydáno 507 400 Kč za nákup zboží, kdy tato částka se shoduje s celkovými výdaji uvedenými ke dni 16. 12. 2019; nejde tedy zjevně o vypovídající evidenci příjmů a výdajů hotovosti v podkladně]. Lze tedy konstatovat, že žalobce nepředložil ani průkaznou daňovou evidenci či finanční výkazy, jež by podávaly věrný obraz a jeho reálném podnikání, příjmech, výdajích a finanční situaci. Lze dodat, že žalobce nedoložil ani doklad o výši zaplaceného pojistného na všeobecném zdravotním pojištění potřebný ke zjištění čistého příjmu. Jak přitom upozornil žalovaný, žalobce mohl uvést a doložit své příjmy i za předchozí období, kdy pobýval v České republice. Z rozhodnutí správních orgánů pak plyne, že žalobce v řízení před orgánem I. stupně přes poučení, jehož se mu dostalo, nedoložil ani čistý měsíční příjem společně posuzované osoby H. T. T. V. za rok 2018, neboť pro jeho výpočet bylo nezbytné, aby měl správní orgán k dispozici nejen údaj o příjmu, výši daně a zaplaceném pojistném na veřejné zdravotní pojištění, ale také o částce uhrazené za toto období na sociální pojištění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2021, č. j. 10 Azs 218/2021-44). Jak bylo výše uvedeno, tento doklad žalobce doložil až v odvolacím řízení a dle § 82 odst. 4 správního řádu k němu nebylo možné přihlížet, neboť žalobce neuvedl žádné relevantní důvody, které by mu znemožnily doklad předložit dříve. S ohledem na výše uvedené nelze souhlasit s námitkou žalobce, že prokázal, že má zajištěn dostatek prostředků a splnil veškeré zákonné podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu, a že správní orgány měly k dispozici veškeré doklady, aby mohly jeho žádosti vyhovět.

36. Soud dodává, že správním orgánům nelze ani vytýkat, že se podrobněji nezbyvaly posouzením dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť ten v tomto směru nic konkrétního ve správním řízení netvrdil. Při zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zákon o pobytu cizinců neukládá správním

orgánům povinnost posuzovat rozhodnutí z hlediska § 174a zákona o pobytu cizinců. Článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem, nicméně k jeho aktivaci musí cizinec v řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán musí s touto námitkou vypořádat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31). Rovněž podle § 174a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců je účastník řízení povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Žalobce však žádné konkrétní skutečnosti v řízení před správními orgány neuvedl a nezmínil ani vztah k nezletilému synovi. Ostatně ani v žalobě žalobce neuvedl konkrétní okolnosti svědčící o zásadním zásahu do rodinného života, kdy ve vztahu k synovi se v podstatě omezil na zmínku o jeho existenci a v rámci žádosti o přiznání odkladného účinku bez bližšího vysvětlení uvedl, že aktuální situace mu neumožňuje se o syna řádně starat, pracuje však na možnosti převzít syna, který je v péči dětského domova, do péče; k intenzitě vztahu a stykům se synem v době vydání napadeného rozhodnutí nic netvrdil. Tyto okolnosti o existenci reálného rodinného života nesvědčí. Takové okolnosti ostatně neplynou ani z vyjádření opatrovníka nezletilého syna žalobce (viz bod 7). Nelze přehlédnout, že žalobce v žalobě uvedl, že jeho syn je v péči dětského domova, ačkoli byl v té době rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 30. 4. 2019, č. j. 41 P 4/2019-203, který nabyt právní moci dne 29. 6. 2019, svěřen do pěstounské péče, přičemž v péči pěstouna byl již od roku 2018 na základě předběžného opatření. Vzhledem k tomu, že žalobce ve správním řízení, a to ani v odvolacím, vztah se synem vůbec nezmínil, nelze vytýkat správním orgánům, že se tímto vztahem a jeho intenzitou nezabývaly a hledisko nejlepšího zájmu dítěte nezdůvodnily (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 10 Azs 226/2020-52, či ze dne 2. 6. 2021, č. j. 9 Azs 64/2021-41). Nadto je třeba připomenout, že udělení pobytového oprávnění (nota bene u povolení k trvalému pobytu) nelze odůvodnit pouhým odkazem na ochranu soukromého a rodinného života žadatele, neboť opačný závěr by ve svém důsledku popíral smysl zakotvení jakýchkoliv dalších zákonných podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu (viz rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2020, č. j. 5 Azs 250/2017-42, bod 27). Současně je třeba zdůraznit, že soud přezkoumává zákonost napadeného rozhodnutí k okamžiku jeho vydání. Soud dodává, že ani skutečnost, že podání nové žádosti na Zastupitelském úřadu v České republice v Hanoji může být zdlouhavé, ať již s ohledem na pandemii či vzhledem k problematickému objednávání k osobnímu podání žádosti, sama o sobě neznamená, že by bylo třeba žádosti žalobce vyhovět přes nesplnění zákonných předpokladů.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnosti.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2021

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
předsedkyně senátu